

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententia adversaria proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

DISPUTATIO XIV. DE NATURA EXISTENTIÆ.

QVÆSTIO PRIMA.

Quid sit Existentiæ?

SECTIO PRIMA.

Sententia Aduersaria proponitur.

PRIMA sententia asserit, existentiam vt sic, prout abstrahit à creata, & increata, sic esse definiendam: Existentiæ est ratio formalis per quam vnaquæque res constituitur extra causas in actu. Probatur 1.
Quia res ex vi possibilitatis est intra causas: ergo ex vi existentie constituitur extra illas. Consequentia patet; quia opposita oppositis rationibus constituuntur; sed possibilitas est opposita existentie, & constituit rem intra virtutem causarum: ergo existentia constituit rem extra causas.

Secundo, quia nihil aliud est rem existere, quam rem esse actualem; sed rem esse actualem est extrahi à possibilitate, quam à potentia suarum causarum: ergo existentia est ratio formalis per quam extrahitur res à potentia causarum.

SECTIO II.

Nostra Sententia proponitur.

PRIMA conclusio; existentia vt sic, prout abstrahit à creata & increata, non est ratio formalis per quam res ponitur extra suas causas. Probatur sic; 1. Quia quicquid conuenit essentialiter Superiori, conuenit essentialiter omni contento sub illo; sed definitio illa existentie ab Aduersariis posita non competit omni contento sub existentia vt sic: ergo non est definitio essentialis existentie vt sic, prout abstrahit à creata; & increata: consequentia est manifesta; ideo enim hæc non est definitio essentialis animalis vt sic; est viuens intellectuale; quia non conuenit omni contento sub animali vt sic; videlicet equo, leoni, &c. Sed definitio supradicta non conuenit omni existentie contentæ sub existentia vt sic; ergo non competit existentie vt sic. Maior prima, & præcipua est euidens secundum illud principium, dici de omni, hoc est, quicquid conuenit realiter Superiori, conuenit omni contento sub illo;

I. P. Tom. I. l.

minor illa est euidens, quia existentia diuina, & increata continetur sub existentia vt sic; sed existentia diuina, & increata non est ratio extrahendi Deum à potentia causarum; quia quod nullas habet causas, sed est omnino independents, nullam potest habere rationem; per quam extrahatur à potentia causarum: ergo non omni contento sub existentia vt sic conuenit esse rationem formalem extrahendi à potentia causarum.

Declaratur amplius, quia quod non continetur intra causas, nullo modo potest extra illas poni beneficio existentie: sed Deus nullomodo continetur intra causas: ergo nullomodo potest extrahi à potentia illarum: ergo existentia Dei non constituit Deum extra causas, ac proinde existentia ipsius non conuenit extrahere Deum extra causas; unde non conuenit talis definitio omni contento sub existentia vt sic. Minor sic probatur; quia id, quod potest contineri intra causas, est id quod habet causas sui esse, intra quarum virtutem possit contineri; sed Deus, vt iam dixi, nullas habet causas: ergo nullo modo potest contineri in virtute causarum. Deinde quia id, quod est extra causas, est extra illas per productionem existentie à tali causa, extra cuius potentiam & virtutem ponitur; sed Deus nullomodo producit à causa aliqua: ergo Deus nullo modo est extra causas: unde definitio extrahendi extra illas non conuenit existentie diuinæ contentæ sub existentia vt sic.

Secundo probatur; quia illa non est definitio recta Superioris, quæ adequate convertitur cum vno inferiori illius, aut cum vno ex membris diuidentibus ipsum; sed illa definitio ab Aduersariis adducta convertitur adequate cum existentia creata, quæ est vnum ex membris diuidentibus existentiam vt sic: ergo non est recta definitio existentie vt sic, pro vt est superior ad existentiam creatam & incretam. Maior patet ex Summulis: minor sic probatur. Nam hæc est vera conuersio; existentia creata facit rem esse extra causas, & id quod facit rem esse extra causas est existentia creata, quia diuina, vt patet ex supradictis, nullomodo potest extrahere Deum à potentialitate, & virtute causarum.

Secunda conclusio: existentia vt sic est ratio formalis per quam res constituitur in esse entis simpliciter; vel aliter est ratio formalis, per quam essentia constituitur in esse actuali simpliciter.

Hæc prima definitio explicatur, & probatur simul, quia res possibilis sine existentia non est ens simpliciter, vt latissime probatum manet *disput. precedenti*, & ex dicendis *infra* amplius patebit:)

A

arqui